

HOOFDSTUK 1

Zaterdagavond

‘O nee, dit kan echt niet,’ roep ik als ik het zie. Ik zet mijn glas neer en wurm me tussen de dansende en zweterige lijven van de anderen. Ellebogen in mijn zij, haren in mijn gezicht, niemand lijkt me op te merken. Ze gaan volledig op in het ritme van de muziek.

Wat denkt hij wel. Ongelooflijk. Ik snap ook niet wat die eikel op ons feestje te zoeken heeft.

Chloë vind ik bij ons zelfgemaakte barretje: een tafel met plastic bloemetjeszeil eroverheen vol met flessen sterkedrank en glazen. Erachter staat het koelkastje uit de garage, bestemd voor het bier en de frisdrank. Geen idee of er nog genoeg in staat, maar dat is van latere zorg. Eerst dit oplossen.

De jongen met wie Chloë druk in gesprek is, ken ik niet. Maar ik ken er zoveel niet die vanavond op ons feestje rondlopen. Het is ook veel drukker dan de bedoeling was, dan Chloë en ik hadden afgesproken. En nu dit weer!

Ik grijp haar arm vast en als ze zich niet meteen omdraait, trek ik haar mee.

‘Wat is er aan de hand? Is er iemand dood neergevallen of zo?’ Ze kijkt me geïrriteerd aan. ‘Stond ik net met eh, Jamie... of nee, Jason...’

‘Die beesten!’ zeg ik. ‘Die... die moeten nu naar buiten. Nu!’

‘Wat?’ Chloë komt dichterbij me staan. ‘Ik versta je niet.’ Ze wijst naar de speakers die naast ons in de hoek van de woonkamer staan.

‘Ik wil die beesten niet binnen hebben,’ schreeuw ik in haar oor.

‘Huh? Beesten? Welke beesten?’

Ik zucht en knik in de richting van de grote witte hoekbank waarop Yannick languit ligt met twee konijnen op zijn borst. De diertjes spartelen en hij moet ze zowat pletten om ze in bedwang te houden. Twee meisjes liggen aan weerszijden tegen hem aan en aaien over de hangoortjes, alsof het de eerste keer in hun leven is dat ze een konijn zien.

‘Chlo, dit kan dus echt niet, hè? Hier moeten we iets aan doen.’

Als Chloë eindelijk in de gaten krijgt waar ik het over heb, begint ze heel hard te lachen. ‘*Who cares*. Je oppaskinderen slepen die dingen toch ook overal mee naartoe?’

‘Eh, ja, maar...’

Ze laat me niet uitpraten. ‘Nou dan, Teddy, die beesten zijn dus wel wat gewend. Laat Yannick toch. Hij hangt gewoon weer eens de charmeur uit.’

Ik wil zeggen dat het een heel ander verhaal is als mijn oppaskinderen met hun konijnen spelen. Dat het niet te vergelijken is met wat er nu gebeurt, maar als ik naar Chloë kijk, begin ik te twijfelen. Zoals altijd staat ze er volkomen relaxed bij, een houding die haar past als een jas. Het staat zo in contrast met hoe ik me kan voelen: gejaagd en onzeker. Maak ik me weer eens drukker dan nodig? Is het wel zo’n ramp wat Yannick doet? Wat is nu eigenlijk het probleem?

Chloë stoot me aan en trekt een vies gezicht. ‘Gadver, moet je kijken! Dit is wel heel sneu, zeg.’

Ik zie dat Yannick een van de konijnen begint te kussen. Inderdaad erg sneu.

‘Wedden dat hij dat doet voor die met die donkere krullen?’ zegt Chloë. ‘Omdat hij haar wil.’

Ik knik. Dat zal vast wel. Yannick kennende laat hij geen kans onbenut om een meisje te scoren. Ik denk dat zijn lijstje met gemak tegen de honderd loopt en helaas sta ik er ook op. O, wat heb ik spijt van dat domme, dronken moment in mijn leven.

Toch probeer ik het nog een keer: ‘Chlo, ik heb echt het gevoel dat het verkeerd gaat. Nu die konijnen weer en met die kleren... dat kunnen we toch niet maken? Boven zijn alle kledingkasten geplunderd. Ze lopen rond in háár dure jurken en op haar schoenen.’

‘Maar dat is toch juist onwijs lachen?’ Ze zegt het met zoveel overtuiging in haar stem dat ik even niet weet hoe ik moet reageren. ‘Heb je Jolijn al gezien? In dat zwarte leren jurkje?’

Ik schud mijn hoofd. ‘Nee, maar...’

‘Kijk! Daar! Het maakt haar zoveel slanker.’

Ik volg Chloë’s vinger en slik als ik zie tegen wie Jolijn aan staat te kronkelen. Het jurkje staat haar inderdaad goed. Vlug kijk ik een andere kant op. Ik kan er maar niet aan wennen als ze zo met Thomas staat te doen.

Chloë heeft het niet in de gaten, want ze ratelt door: ‘Tjee, Jolijn boft maar dat die vrouw ook wat wijdere kleding in haar kast heeft hangen, eh... hoe heet ze ook alweer? Die hier woont, bedoel ik.’

Als ik niet meteen reageer, stoot ze me aan.

‘Irene,’ antwoord ik. Bij het noemen van haar naam, krimp ik ineen. Shit, als Irene zou weten wat er zich allemaal in haar huis zou afspelen.

‘O ja, Irene,’ zegt Chloë. ‘*Anyway*, ze heeft echt een poepdure smaak, zeg. Ik wil eigenlijk ook wel even zo’n kek jurkje van haar passen. Jij?’ Ze gaat voor me staan met haar armen in de lucht en begint langzaam met haar heupen het ritme van de muziek te volgen. ‘En daarna lekker dansen, alleen maar dansen. Of nee, we gaan samen een showtje weggeven. Om het eenjarig bestaan van onze vriendschap te vieren.’ Ze pakt mijn middel vast en de grijns op haar gezicht is zo aanstekelijk dat ik als vanzelf met haar meebeweeg.

‘Zo ja, hèhè, laat het los, je mag best wel eens de controle verliezen! En dan bedoel ik let-ter-lijk en fi-guur-lijk,’ zegt ze als het liedje is afgelopen.

Ik lach om de manier waarop ze de woorden zo nadrukkelijk uitspreekt en knik. ‘Oké, oké, ik zal het proberen, maar snap je mij ook een beetje? Ik ben verantwoordelijk voor wat er in dit huis gebeurt.’

Chloë verplaatst haar handen van mijn middel naar mijn schouders en ze kijkt me ernstig aan. ‘Schatje,’ begint ze. ‘Tuurlijk snap ik jou, maar zolang die mensen ergens een stofzuiger en een fles allesreiniger hebben staan, maak ik me geen zorgen. Totaal niet zelfs, ik ben dé schoonmaakkoningin en dat zal ik morgen bewijzen ook.’ Ze haalt haar handen van mijn schouders af en steekt twee vingers in de lucht. ‘*I swear*.’

‘Echt, hè? Niet dat ik morgen in mijn eentje...’

‘Neehee, dat zeg ik toch net!’ Korzelig kijkt ze me aan, maar al snel wordt haar blik zachter en haakt ze haar arm in de mijne. ‘Kom, we gaan boven snuffelen.’

Wie weet heeft die Irene wel een speciaal laatje. Met spannende korsetjes of beter nog: jarretels! Ik weet zeker dat Thomas helemaal gek wordt als hij jou daarin ziet. Ben je klaar om ons verjaardagsfeestje echt te laten beginnen?’

Ik moet lachen, maar één ding weet ik zeker: ik laat Chloë of wie dan ook niet aan het ondergoed van Irene zitten. Dat ze me heeft weten over te halen om toch een jurkje uit te gaan zoeken, oké. Maar de geheime laatjes blijven dicht.

Als we langs het barretje komen, pak ik een fles tequila om mee te nemen naar boven. Een paar slokjes kan ik wel gebruiken. Om me écht wat losser te gaan voelen op mijn eigen feestje.

Waarom weet ik niet, maar bij de trap houd ik Chloë tegen: ‘Ik wil wel dat jij eerst gaat regelen dat Yannick die konijnen terugbrengt.’ Ik sta versteld hoe dwingend ik op dit moment klink.

Het duurt een paar tellen voordat Chloë reageert, maar tenslotte antwoordt ze: ‘*Hey, your wish is my command.*’

Tuurlijk, denk ik.

HOOFDSTUK 2

Een jaar eerder

De dag dat ik Chloë voor het eerst ontmoette kan ik me nog heel goed herinneren. Het was een zaterdagmiddag in september, iets meer dan een jaar geleden. Het nieuwe hockeyseizoen was al een paar weken bezig.

Mijn ouders waren net als ik liever in de zomervakantie verhuisd van Den Haag naar Tilburg, maar de oplevering van ons nieuwe huis was pas eind augustus.

Ik vond het een ramp om naar het zuiden te verhuizen. Om vijftien jaar achter me te laten: vriendinnen, mijn hockeyclub, school, mijn kamer.

Maar mijn vader kon de unieke kans om wethouder te worden bij de gemeente Tilburg niet laten schieten.

Op weg naar mijn nieuwe hockeyclub stuitte ik aan het einde van het bospad op een T-splitsing met aan de overkant een groot, wit landhuis. Moest ik hier nou links of rechts? Ik stopte en leunde met mijn armen op mijn stuur. Geen wegwijzer of bordje te zien. Als ik links zou gaan, dan kwam ik uit bij de Rijksweg. Rechts had ik geen idee.

Op de oprijlaan van het witte huis zag ik een vrouw een klein kind uit de auto tillen.

‘Hallo,’ riep ik. ‘Hallo, mevrouw!’ Toen de vrouw opkeek, schoof ik terug op het zadel en fietste snel

naar haar toe. 'Weet u misschien waar de Tilburgse hockeyclub is?'

Ze lachte. 'De Tilburgse?'

'Eh, ja. HCT.'

'Je bent echt heel dichtbij. Maar je kunt vanaf hier de velden en het clubhuis niet zien, omdat het in het bos ligt. Je moet terug naar het bospad en dan is het na zo'n vijfhonderd meter fietsen aan je linkerhand.'

'Oké, super!' Dankbaar keek ik haar aan. Dit had ik dus nooit in mijn eentje gevonden.

'Ben je nieuw in het Tilburgse? Tenminste, dat meen ik te horen aan je.'

'Ja,' zuchtte ik. 'Ik heb echt alles moeten achterlaten. Nou ja, mijn spullen niet, maar wel mijn vriendinnen, hockey, school, mijn oppaskindjes. Mijn hele leven eigenlijk.'

Waarom ik dit allemaal zei, wist ik ook niet. Zo'n flapuit ben ik niet. Misschien was het de vriendelijke manier waarop de vrouw naar me keek. Geïnteresseerd.

'Je oppaskindjes? Nou, dat is wel heel toevallig! Sterker nog, je komt als een geschenk uit de hemel. Ik ben heel erg op zoek naar een lieve oppas voor mijn jongens. Heb je tijd om na je training even terug te komen, dan kunnen we elkaar wat beter leren kennen. Tenminste als je wilt, hoor.' Haar ogen begonnen te glimmen.

'Ja, supergraag.'

'Daar ga je dan,' zei ik zacht tegen mezelf. Ik verzamelde al mijn moed, zette mijn grootste glimlach op en opende de deur van het clubhuis.

De ruimte zag er nog mooier uit dan op de foto's van de site. Wat was het hier groot! En luxe. Een betonnen gietvloer, meubels van steigerhout, witte skai leren banken, veel groene details en fotobehang van bekende hockeyers. De buitenwanden waren geheel van glas, van de vloer tot aan het plafond. De sfeer van het bos waarin dit clubhuis verscholen lag, was ook binnen voelbaar. Bij de megabar was werkelijk van alles te krijgen: Italiaanse bollen met vers beleg, salades, smoothies, latte macchiato, croissants. Heel wat anders dan de kleffe tosti's en frikadellen die ik gewend was op mijn oude hockeyclub. De prijzen trouwens ook. Gelukkig had ik meer dan genoeg geld bij me. Zodat ik mijn nieuwe teamgenootjes zou kunnen trakteren op een drankje en als ze wilden iets lekkers erbij. Of zou dat laatste overdreven zijn? En schepte ik dan niet meteen torenhoge verwachtingen? Want zoiets kon ik één, misschien twee keer doen, maar dat was het dan ook. Het saldo van mijn bankrekening moest nodig aangevuld worden en van mijn ouders hoefde ik niet veel te verwachten. 'Als je meer geld wil, werk je er maar voor,' zei mijn vader altijd.

Hopelijk meende die vrouw van net echt wat ze zei!

Ineens hoorde ik mijn naam en ik zag een paar meisjes zwaaien. Voor de zekerheid keek ik achter me. Toen ik nog een keer hysterisch hard mijn naam hoorde, wist ik dat ze toch echt mij bedoelden. En de rest van het clubhuis had het blijkbaar ook door, want het leek of ik van alle kanten werd aangegaapt. Hm, geweldig. Het zweet prikte in mijn oksels.

Ze zaten rechtsachter in een hoek. Nog zo'n tien

meter te gaan. Bij iedere stap die ik zette vroeg ik me af of mijn trainingsbroek niet teveel om mijn billen spande. Was het Nike-haarbandje niet erg overdreven en aanstellerig? Had ik niet beter een simpel staartje moeten maken? Tijd voor meer gepieker kreeg ik niet, want een van de meisjes kwam naar me toegelopen.

‘Jij moet Teddy zijn!’

De queen van het team. Ik zag het meteen aan haar zelfverzekerde, catwalkachtige loopje. Dunne, gespierde hockeybenen. Lange blonde haren, zogenaamd nonchalant in een klemmetje bij elkaar gehouden, een perfect gevormde mond met rechte, witte tanden. Jaloersmakend knap, een andere conclusie kon ik niet trekken. Toch was het niet alleen haar uiterlijk dat ervoor zorgde dat ze de queen was. Het was haar hele houding, ze had iets superieurs over zich.

Ik gaf haar een hand. Niet te slap, niet te stevig, gewoon precies goed.

‘Hoi,’ zei ze. ‘Welkom in hét B-team van Tilburg. En omstreken! Ik ben Chloë, maar iedereen noemt me Chlo, hoor. Kom, ik zal je voorstellen aan de rest. Mag ik je trouwens toevoegen aan onze groepsapp en Facebookgroep? Goede profielfoto heb je trouwens!’

‘Eh, ja, leuk.’ Ik liep achter haar aan en bedankte mezelf dat ik de laatste tijd geen idiote foto’s op mijn tijdlijn had geplaatst. En niet had meegedaan met van die debiele zelftests als: welk dier ben ik? Of welke edelsteen past het best bij mij?

‘Nou, ik zou zeggen: *join the club*,’ zei Chloë. Ze plofte neer op een van de leren bankjes en klopte naast zich.

Ik ging zitten. Naast me zat een meisje dat zich voorstelde als Jolijn. Ze was de enige van de groep met korter haar, een strak geknipte boblijn, iets wat haar erg goed stond.

Ik voelde en zag heus wel hoe ik uitgebreid gescand werd door de andere meiden, maar het gebeurde niet op een vervelende manier. Hetzelfde gold voor de vele vragen die op me werden afgevuurd. Alsof ze een vriendenboekje oplazen. Favoriete speler, band, artiest, of ik ook zo gek was op pizza Margherita, welke positie ik speelde en zo.

‘Ik speel het liefst op het middenveld,’ antwoordde ik, maar toen ik zag dat Sabine, een soort lookalike van Chloë, een blik naar Jolijn wierp, mompelde ik er snel achteraan: ‘Maar rechtsachter vind ik ook prima.’

Sabine glimlachte. ‘Echt? Heel fijn, want zowel links als rechts ben ik een enorme prutser. Eigenlijk kom ik alleen vlak achter Jolijn tot mijn recht. Zij is onze spits.’

Jolijn knikte. ‘Maar dat komt omdat we zo natuurlijk al jaren spelen en...’

‘Ladies, we zien wel hoe het loopt,’ onderbrak Chloë haar. ‘Bovendien bepaalt Thomas toch wie waar staat? Niet wij. Wil je trouwens iets drinken, Teddy?’ Ze knipogde naar me. ‘Erg, we hebben je niet eens iets aangeboden!’

Ik veerde overeind. ‘Geeft niet, ik was toch van plan om te trakteren. Zeg het maar, wie lust wat?’

Bij de bar draaide ik me om en ik bekeek mijn nieuwe team vanaf een afstandje. Aardige meiden, dacht ik. Vooral Chloë. Sabine en Jolijn ook, maar volgens mij waren zij wel erg twee handen op één buik.